

TIL KLARA

Tak til Kajsa Asklöf, Roger Barrett, Katarina Ehnmark Lundquist, Ann Heberlein, Rikard Hedlund, Kari Jacobsen, Cherstin Juhlin, Anders Parsmo, Ann Rule, Åsa Selling og Bengt Witte, som direkte eller indirekte har hjulpet til med denne roman.

Kære Ivan, kan man skrive et kærestebrev til en, man aldrig har mødt? Jeg prøver i hvert fald. Jeg har jo kun set billeder af dig i aviserne, under skrækkelige skingre overskrifter. Sort-hvide fotografier taget af pressen for at vise "Ivan Rössel, den gale barnemorder", eller hvad de nu kalder dig.

Billederne er hårde og uretfærdige, men jeg har alligevel kigget meget på dem. Der er noget ved blikket i dine øjne, så roligt og klogt og alligevel så gennemborende. Du ser ud til at se verden, som den er, og til at se lige igennem mig. Jeg ville ønske, du kunne se mig i virkeligheden også. Jeg vil så gerne møde dig.

Ensomhed er en frygtelig ting, og jeg har desværre fået min egen dosis af den gennem årene. Jeg går ud fra, at du i dit aflåste rum bag sygehusets mure også må føle dig ensom indimellem. I stilheden midt om natten, når ingen anden i hele verden er vågen ... Man kan så let blive opslugt af ensomheden og kvalt af den til sidst.

Jeg medsender et fotografi af mig selv, taget en varm og solrig dag i sommer. Som du kan se, har jeg lyst hår, men er glad for sort tøj. Jeg håber, du vil se på mig, som jeg har set på billederne af dig.

Nu slutter jeg for denne gang, men jeg vil gerne skrive igen. Jeg håber, at dette brev når frem til dig inde på den anden side af muren. Og jeg håber, at du på en eller anden måde har mulighed for at sende et svar.

Er der noget, jeg kan gøre for dig?

Jeg vil gøre hvad som helst, Ivan.

Hvad som helst.

Del 1: Rutiner

*Yet everyone begins in the same place;
how is it that most go along without difficulty
but a few lose their way?*

John Barth: *Lost in the Funhouse*

Pas på! Legende børn! læser Jan gennem taxiens siderude. Teksten står malet på et blå plastikkilt, og under den formaningen KØR FORSIGTIGT.

“Forbandede unger!” råber taxichaufføren.

Jan bliver slynget fremad. Taxien er drejet rundt om et hjørne og bremset op foran en trehjulet cykel.

Et barn har efterladt den stort set midt ude på gaden.

Gaden ligger i et villakvarter i byen Valla. Jan ser lave træstakitter foran hvide murstenshuse, og så det store advarselsskilt.

Pas på! Legende børn. Men gaderne er tomme, til trods for den trehjulede cykel. Her er ingen børn at passe på.

Måske er de alle sammen inden døre, tænker Jan. Låst inde.

Chaufføren ser på ham i bakspejlet. Han ser ud til at være tæt på pensionsalderen, med furet pande, hvidt julemandsskæg og et træt blik.

Jan er vant til trætte blikke, de er overalt.

Chaufføren har nærmest ikke sagt et ord før ederne og opbremsningen, men da han kører videre, stiller han pludselig et spørgsmål:

“Patricias sygehus ... arbejder du deroppe?”

Jan ryster på hovedet.

“Nej. Ikke endnu.”

“Nå? Du søger altså job der?”

“Ja.”

“Javel ja,” siger chaufføren.

Jan siger ikke mere, han sænker blikket. Han vil ikke fortælle for meget om sig selv, og han ved ikke, hvad han må fortælle om sygehuset.

Chaufføren fortsætter:

“Du ved godt, at der er et andet navn for det sted, ikke?”

Jan ser op igen.

“Nej. Hvad?”

Chaufføren trækker på smilebåndet over rattet.

“Det fortæller de nok deroppe.”

Jan ser til siden, ud på rækkerne af huse, og tænker på den mand, han snart skal møde.

Doktor Patrik Högsmed, ledende overlæge. Hans navn stod anført i bunden af en stillingsannonce, Jan var stødt på midt i juni:

BØRNEHAVEPÆDAGOG/PÆDAGOGMEDHJÆLPER
søges til vikariat i Lysningen

Teksten under overskriften mindede om mange andre, han havde læst:

Du er børnehavepædagog og/eller pædagogmedhjælper, gerne mand og yngre, eftersom vi sigter efter ligestilling og en blandet personalegruppe.

Som person hviler du i dig selv og er åben og ærlig. Du kan godt lide leg og musik og diverse kreative aktiviteter. Børnehaven støder op til et grønt område, så du sætter også pris på udflugter i skov og eng.

Du skal arbejde aktivt for en positiv stemning i børnehaven og mod alle former for krænkende behandling.

Meget af det passede på Jan. Han var en yngre mand, der var uddannet pædagog, han kunne godt lide at lege, og han havde spillet en hel del trommer i teenageårene – mest for sig selv.

Og han brød sig ikke om krænkelser, af personlige årsager.

Men var han åben og ærlig? Det kom an på. Han var i hvert fald god til at *virke* åben.

Det var adressen på kontaktpersonen, der fik Jan til at klippe annoncen ud: Vedkommende hed Patrik Högsmed, og hans adresse var Administrationen, Sankt Patricias retspsykiatriske sikringsafdeling i byen Valla.

Jan havde altid haft svært ved at reklamere for sig selv, men stil-

lingsannoncen havde ligget og stirret på ham i flere dage på spisebordet, og til sidst havde han ringet til det nummer, der var anført under overlægens navn.

“Högsmed,” svarede en dæmpet mandsstemme.

“Doktor Högsmed?”

“Ja?”

“Jeg hedder Jan Hauger, og jeg er interesseret i den ledige stilling.”

“Hvilken stilling?”

“Jobbet som børnehavepædagog hos jer. Med tiltræden i september?”

Der blev stille i røret, før Högsmed svarede:

“Nå, dén, javel ja ...”

Högsmed talte lavmælt, han virkede distræt. Men han fortsatte med et spørgsmål:

“*Hvorfor* er du interesseret i jobbet?”

“Joh, altså ...” Jan kunne ikke sige sandheden, han var allerede begyndt at lyve – eller i hvert fald skjule ting om sig selv. “Jeg er *nysgerrig*,” nøjedes han med at sige.

“Nysgerrig,” sagde Högsmed.

“Ja ... nysgerrig på både arbejdspladsen og byen. Jeg har mest arbejdet i børnehaver og institutioner i storbyer. Så det ville være spændende at flytte til et lidt mindre sted og sammenligne med, hvordan børnepasningen foregår dér.”

“Udmærket,” havde Högsmed sagt. “Nu er det her selvfølgelig en lidt speciel form for børnepasning, eftersom børnene har forældre, der er patienter ...”

Derefter var han fortsat med en længere udredning om, hvorfor Sankt Patricias sygehus i det hele taget havde en børnehave: “Vi etablerede den for nogle år siden, på forsøgsbasis ... Grundtanken bygger på forskning i, hvor altafgørende små børns relationer til forældrene er for deres udvikling til at blive socialt velfungerende individer. Både permanente og midlertidige plejefamilier har altid visse mangler, og her på Sankt Patricia tror vi mere på vigtigheden af, at børn har en regelmæssig og stabil kontakt med deres biologiske mor eller far ... til trods for de særlige omstændigheder. Og

for den enkelte forælder er kontakten med barnet naturligvis en del af behandlingen.” Lægen holdt inde et øjeblik og tilføjede: “Det er jo det, vi gør her på stedet: Vi *behandler*. Vi straffer ikke, uanset hvad vores patienter så måtte have gjort.”

Jan havde lyttet og bidt mærke i, at lægen ikke havde anvendt ordet *kurere*.

Högsmed havde sluttet af med et hurtigt spørgsmål:

“Hvordan lyder dét?”

Det lød interessant, syntes Jan, og han havde sendt en ansøgning med sit CV vedhæftet.

I begyndelsen af august havde Högsmed ringet tilbage – Jan var gået videre i udvælgelsesprocessen, og lægen ville gerne træffe ham. De aftalte et møde på sygehuset, hvorefter Högsmed fortsatte:

“Jeg har også et par ønsker, Jan.”

“Ja?”

“Medbring legitimation. Dit kørekort eller pas, så vi kan være sikre på, hvem du er.”

“Ja, selvfølgelig.”

“Og en sidste ting, Jan ... tag ikke skarpe genstande med. Så bliver du desværre ikke lukket ind hos os.”

“Skarpe genstande?”

“Ja, altså skarpe genstande af metal ... Ingen knive.”

Jan ankom – uden skarpe genstande – til Valla med toget ved trettentiden, en halv time før jobsamtalen. Han holdt nøje øje med tiden, men var stadig forholdsvis rolig. Det var ikke et bjerg, han skulle bestige, det var bare et møde om et job.

Det var en solrig tirsdag i begyndelsen af september, og byens gader rundt om stationen var lyse og tørre, men mennesketomme. Det var første gang, han var i Valla, og da han trådte ud på torvet, gik det op for ham, at ingen anede, han var her. Ingen. Overlægen på Sankt Patricia ventede ham selvfølgelig, men for doktor Högsmed var han kun et navn og et CV.

Var han klar? Absolut. Han hev ned i ærmerne på habitjakken og rettede på det lyse pandehår, før han gik hen til taxiholdepladsen. Der holdt kun en enkelt vogn.

“Sankt Patricias sygehus. Ved du, hvor det ligger?”

“Ja ja.”

Chaufføren lignede julemanden, men var ikke nær så godmodig – han klappede bare sin avis sammen og startede motoren. Men da Jan havde sat sig ind på bagsædet, mødtes deres blikke et kort sekund i bakspejlet, som om julemanden ville tjekke, at han var rigtig rask.

Jan overvejede at spørge ham, om han vidste, hvad Sankt Patricia var for en slags sygehus, men det vidste han tydeligvis godt.

De kørte ud fra torvet ad gaden, der løb langs jernbanen, før de drejede ned i en kort tunnel under jernbanesporene. På den anden side lå en samling store, brune murstenshuse, der lignede en form for hospital, med facader af stål og glas. Jan så to gule ambulancer holde parkeret foran det brede indgangsparti.

“Er det her Patricia?”

Men julemanden rystede på hovedet.

“Næh, her er folk syge i kroppen, ikke i knoppen ... Det er regionssygehuset.”

Solen skinnede stadig, der var ikke en sky på himlen. De drejede til venstre efter sygehuset, kørte op ad en stejl bakke og trillede ind i villakvarteret, hvor et skilt advarede om børnene.

Pas på! Legende børn ...

Jan tænker på alle de børn, han har passet gennem årene. Ingen af dem var hans egne, han var ansat til at tage sig af dem. Men de blev på en måde efterhånden hans, og det var altid svært at skilles fra dem, når hans vikariat var slut. De græd tit ved afskeden. Han græd også, somme tider.

Pludselig får han øje på nogle børn mellem husene – fire drenge i tolvårsalderen spiller hockey ved en garage.

Eller er tolvårige i det hele taget børn? Hvornår holder børn op med at være børn?

Jan læner sig tilbage i taxisædet og skubber alle de dybsindige spørgsmål fra sig. Han er nødt til at koncentrere sig om at have klare svar nu. Jobsamtaler er besværlige, hvis man har noget at skjule – og hvem har ikke det? Alle har deres små hemmelighe-

der, som de ikke har lyst til at tale om. Også Jan. Men lige præcis i dag må de ikke komme frem.

Högsmed er psykiater, glem ikke det.

Taxien forlader villakvarteret og kører gennem nogle kvartærer med lave rækkehuse. Så hører husene op, og landskabet åbner sig ud mod en stor græsmark. På den anden side af marken ligger en kæmpe stor betonmur, mindst fem meter høj og malet grøn. Oppe på toppen af muren løber tynde streger af stramt udspændt pigtråd.

Det eneste, der mangler, er høje tårne med bevæbnede vagter.

En stor, grå stenbygning tårner sig op bag muren, næsten som et slot. Jan kan kun se den øverste del med rækker af smalle vinduer under et langt tegltag.

Mange af vinduerne har tremmer for.

Derinde bag tremmerne sidder de, tænker Jan – de farligste af de farlige. Dem, der ikke kan gå frit omkring på gaderne ... Og dér skal du ind.

Han mærker hjertet slå hurtigere i brystkassen, mens han tænker på Alice Rami og muligheden for, at hun lige nu sidder og kigger ud på ham mellem tremmerne i et af de vinduer.

Rolig, tag det nu roligt.

Jan er en tryk person, glad og rar, og han *elsker* virkelig børn. Det vil doktor Högsmed også kunne se.

Der er en bred stålport i betonmuren, men det er forbudt at standse foran den, så taxien holder ude på vendepladsen. Jan er fremme. Taxameteret viser seksoghalvfems kroner. Han giver chaufføren en hundredlap.

“Det passer.”

“Javel ja.”

Julemanden virker skuffet over drikkepengene, fire kroner rækker ikke til julegaver til børnene. Han stiger ikke ud af bilen for at åbne døren. Jan må stå ud selv.

“Jamen så held og lykke med jobbet,” siger chaufføren bare, da han rækker kvitteringen ud gennem det halvt åbne vindue.

Jan nikker og retter på sin habitjakke.

“Kender du nogen, der arbejder der?”

“Ikke så vidt jeg ved,” siger julemanden. “Men de fleste taler nok heller ikke højt om, at de arbejder deroppe ... så slipper de for en masse spørgsmål om de indsatte.”

Jan kan se, at en mindre dør ved siden af den brede port i muren er gået op. Der står en og venter på ham: en mand omkring de fyrrer med briller med runde glas og kraftigt brunt hår. På afstand minder han lidt om John Lennon.

Lennon blev skudt af Mark Chapman, tænker Jan. Hvorfor kan han huske det? Fordi mordet med ét gjorde Chapman verdensberømt.

Hvis nu Rami er på Sankt Patricia, hvilke andre berømtheder er så også spærret inde på sygehuset?

Glem det, siger en indre stemme. *Glem også Lossen. Koncentrer dig om jobsamtalen.*

Manden ved muren har ikke hvid lægekittel på, kun sorte bukser og brun habitjakke – men det er alligevel tydeligt, hvem han er.

Doktor Högsmed retter på sine briller og spejder hen mod Jan. Bedømmelsen er allerede begyndt.

Jan kigger en sidste gang på taxichaufføren.

“Kan du fortælle mig navnet nu?”

“Hvad for et navn?”

Jan nikker hen mod betonmuren.

“Navnet på sygehuset ... Hvad kalder folk det?”

Julemanden svarer ikke lige med det samme – han smiler bare fornøjet over Jans nysgerrighed.

“Sankt Psyko,” siger han.

“Hvad for noget?”

Taxichaufføren nikker over mod muren.

“Hils Ivan Rössel ... Han skulle jo efter sigende sidde der.”

Ruden bliver rullet op, og taxien kører væk.

Nej, det er ikke almindelig pigtråd øverst på muren rundt om Sankt Patricias sygehus – det opdager Jan, da han er gået hen til den og har givet hånd til doktor Högsmed. Det er strømførende tråde. De danner et meterhøjt elektrisk hegn oven på muren med lysdioder, der blinker rødt ved hver stolpe.

“Velkommen til.” Högsmed ser på ham gennem tykke brilleglas uden at smile. “Var det svært at finde?”

“Nej nej ... slet ikke.”

Betonmuren og de strømførende tråde minder om en palisade, synes Jan – ligesom en indhegning til tigre, men på gruset til højre for porten får han øje på et lille stykke dagligdag: et cykelstativ. Herre- og damecykler står på rad og række, forsynet med cykelkurve og reflekser. En af dem har sågar en plastikbarnestol på bagagebæreren.

Der lyder et klik fra stældøren, den bliver trukket til side af usynlige hænder.

“Efter dig, Jan.”

“Tak.”

At gå ind gennem en fængselsmur er som at tage de første skridt ind gennem åbningen til en bælgmørk grotte. En isoleret og fremmed verden.

Porten glider i bag dem. Det første, Jan ser inde bag muren, er et aflangt, hvidt overvågningskamera med linsen rettet mod ham. Kameraet er skruet fast på en stolpe ved siden af porten, tavst og urørligt.

Derefter ser han endnu et kamera på en anden stolpe tættere på sygehuset, og endnu flere henne på selve bygningen. KAME-RAOVERVÅGET OMRÅDE! advarer et gult skilt i siden af vejen.

De går forbi en parkeringsplads, hvor der er flere skilte: FOR-

BEHOLDT SYGETRANSPORT, står der på et af dem, og på et andet: FORBEHOLDT POLITIET.

Her inden for murene kan Jan se hele sygehusets lysegrå facade. Det er fem etager højt, med lange rækker af smalle vinduer. Rundt om vinduerne på de nederste etager kravler en form for vedbend, ligesom store, lodne larver.

Jan føler sig trængt herude, fanget mellem stenmuren og sygehuset. Han tøver, men lægen fører ham videre med raske skridt. Gangstien ender ved en ståldør. Den er lukket, men overlægen sætter sit magnetkort i døren og vinker til det nærmeste kamera, og kort efter lyder et klik fra låsen.

De kommer ind i et mindre lokale med en reception bag glas og yderligere et kamera. Der lugter af sæbe og våde klinker – gulvet er nyvasket. En bredskuldret skikkelse sidder bag det mørke glas i receptionen.

En sygehusvagt. Jan spekulerer på, om han mon er bevæbnet.

Tanken om vold og våben får ham til at lytte efter lyde fra patienterne, men de er nok for langt væk. Låst inde bag ståldøre og tykke mure. Og hvorfor skulle man også høre dem? De render vel næppe rundt og skriger eller skraldgriner forrykt eller hamrer på tremmerne med deres blikkrus. Eller? Deres verden er nok snarere stille stuer og tomme gange.

Lægen har spurgt om noget. Jan drejer hovedet.

“Undskyld?”

“Legitimationen,” siger Høgsmed igen. “Har du den med, Jan?”

“Ja, selvfølgelig ... Værsgo.”

Jan roder i jakkelommen og rækker sit pas frem.

“Behold det bare,” siger Høgsmed. “Hvis bare du åbner det på siden med dine personoplysninger og holder det op foran kameraet her.”

Jan holder passet op. Kameraet klikker. Nu er han registreret.

“Godt. Så skal vi bare lige kigge i din taske også.”

Jan må åbne tasken og tage indholdet op foran vagten og lægen: en pakke papirlommelørklæder, en regnjakke, en sammenfoldet Göteborgs-Posten ...

“Så er vi klar.”

Lægen vinker til vagten bag glasset, hvorefter han fører Jan gennem en stor stålbue – en metaldetektor, ser det ud til – og videre hen mod endnu en dør, som han låser op.

Jan synes, der bliver koldere og koldere, jo længere ind på sygehuset de kommer. Efter yderligere tre stålporte er de inde i en gang, der ender ved en simpel trædør. Högsmed åbner den.

“Ja, her holder jeg så til.”

Det er bare et helt almindeligt kontor. Det meste er hvidt i lægens lokale, alt lige fra tapetet til de indrammede diplomer ved siden af bogreolerne. Bogreolerne er også hvide, nøjagtig som papirbunkerne på skrivebordet. Der er kun én personlig genstand derinde, et billede på skrivebordet af en ung kvinde, der ser glad, men træt ud, og har et nyfødt barn i armene.

Men til højre på bordet ligger der også noget andet, ser Jan: Det er en samling hatte og hovedbeklædninger. Fem i alt, godt brugte. En blå vagtkasket, en hvid sygeplejerskekappe, en sort rektorhat, en grøn jægerhat og en rød klowneparyk.

Högsmed nikker over mod samlingen.

“Vælg bare en, hvis du har lyst.”

“Hvabehar?”

“Jeg plejer at lade mine nye patienter vælge en af hovedbeklædningerne og tage den på,” siger Högsmed. “Så taler vi om, hvorfor han eller hun valgte lige præcis dén hovedbeklædning, og hvad det kan betyde ... Du må gerne gøre det samme, Jan.”

Jan rækker hånden frem mod bordet. Han har lyst til at vælge klowneparykken – men hvad symboliserer den mon? Er det ikke bedre at være en hjælpende sygeplejerske? Et godt menneske. Eller en rektor, der står for klogskab og kundskab?

Hans hånd begynder at dirre let. Til sidst sænker han den.

“Jeg må nok hellere springe over.”

“Jaså?”

“Ja ... jeg er jo ikke patient.”

Högsmed nikker kort.

“Men jeg så, at du skulle lige til at vælge klownen, Jan ... Og det er interessant, for klovne har ofte hemmeligheder. De skjuler ting bag en smilende maske.”

“Nå?”

Högsmed nikker.

“Seriemorderen John Wayne Gacy bijobbede som klovn i Chicago, før han blev pågrebet, han kunne godt lide at optræde for børn ... og seriemordere og seksualforbrydere er naturligvis en slags børn – de ser sig selv som verdens navle og er aldrig blevet voksne.”

Jan siger ikke mere, han prøver at smile. Högsmed betragter ham i et par sekunder, hvorefter han vender sig om og peger på en stol i fyrretræ foran skrivebordet.

“Sid ned, Jan.”

“Tak, doktor.”

“Ja ja, jeg ved godt, jeg er læge ... men du må gerne kalde mig Patrik.”

“Okay ... Patrik.”

Det lyder forkert, synes Jan. Han vil ikke være dus med en læge. Han sætter sig ned på gæstestolen, sænker skuldrene og forsøger at slappe af, med et flygtigt blik på overlægen.

Doktor Högsmed er ung af en chef for et helt sygehus at være, men han virker ikke helt frisk. Hans øjne er blanke og blodsprængte.

Og nu, hvor Högsmed selv har sat sig ved skrivebordet, læner han sig hurtigt bagover på den ergonomiske kontorstol, tager brillerne af og spærre øjnene op mod loftet.

Jan undrer sig tavst over, hvad Högsmed har gang i, indtil han ser, at lægen har taget en lille flaske med øjendråber frem. Han fører den op til pupillerne og trykker tre dråber ud i hvert øje. Så blinker han tårerne væk.

“Hornhindebetændelse,” forklarer han. “Læger kan også blive syge, det glemmer man somme tider.”

Jan nikker.

“Er det alvorligt?”

“Ikke synderligt ... men øjenlågene har føltes som sandpapir i en uge nu.” Han bøjer sig frem og blinker nogle flere tynde tårer væk, før han tager brillerne på igen. “Jamen så velkommen til, Jan, som sagt ... Du ved sikkert, hvilket tilnavn vores retspsykiatriske afdeling har fået, i folkemunde?”

“Tilnavn?”

Overlægen gnider sig i højre øje.

“Ja, hvad sygehuset kaldes nede i byen ... Sankt Patricias øgenavn?”

Jan har selvfølgelig vidst det i et kvarter – navnet kværnede rundt i hovedet på ham, da han trådte ind her, ligesom navnet på morderen Ivan Rössel – men han ser sig alligevel omkring, som om svaret står skrevet på væggene.

“Nej,” lyver han. “Hvad kaldes det?”

Högsmed ser endnu mere anspændt ud.

“Det ved du vist godt.”

“Måske ... Taxichaufføren sagde et navn på vej herhen.”

“Jaså?”

“Ja ... Er det ‘Sankt Psyko’?”

Overlægen nikker hurtigt, men virker alligevel skuffet over svaret.

“Ja, det er der en del udenforstående, der siger, ‘Sankt Psyko’. Jeg har sågar selv hørt det sagt et par gange, og jeg får ikke altid ...” Högsmed bremses sig selv, han læner sig et par centimeter frem. “Men vi, der arbejder her i huset, siger det *ikke*. Vi siger det korrekte navn: Sankt Patricias retspsykiatriske sikringsafdeling – eller bare ‘afdelingen’, hvis det skal gå hurtigt ... Og hvis du bliver ansat her, forlanger jeg, at du også bruger et af de navne.”

“Selvfølgelig,” siger Jan og møder Högsmeds blik. “Jeg bryder mig heller ikke om øgenavne.”

“Udmærket.” Overlægen læner sig tilbage igen. “Og under alle omstændigheder kommer du jo ikke til at arbejde herinde på selve sikringsafdelingen, hvis du skulle få jobbet ... Børnehaven er adskilt fra sygehuset.”

“Nå?” Det er nyt for Jan. “Den ligger ikke her i huset?”

“Nej, Lysningen er en separat bygning.”

“Men hvordan gør I med ... med børnene?”

“Hvordan vi *gør*?”

“Ja, når de skal herhen? Jeg mener, hvordan er børnene sammen med deres ... deres mor eller far?”

“Vi har et separat besøgssrum. Børnene kommer derind gennem en sluse.”

“En sluse?”

“Der er en underjordisk gang,” siger Högsmed. “Og en elevator.”

Så tager han nogle papirer op fra skrivebordet. Jan genkender dem; det er hans ansøgning. Som bilag er der en udskrift fra strafferegisteret, der viser, at Jan Hauger aldrig er dømt for seksualforbrydelser. Jan er vant til at rekvirere den slags udskrifter fra politiet – de er altid påkrævede, når man skal arbejde med børn.

“Lad os så se ...” Högsmed misser med sine røde øjne og begynder langsomt at bladre papirerne igennem. “Dit CV ser jo glimrende ud. Du var pædagogmedhjælper i Nordbro i to år efter gymnasiet ... Siden uddannet pædagog i Uppsala og derefter flere vikariater i forskellige institutioner og børnehaver i Göteborg, og til sidst lidt arbejdsløshed her i foråret og sommeren.”

“Kun godt og vel en måned,” siger Jan hurtigt.

“Men du har haft *ni* forskellige vikariater på seks år,” siger Högsmed. “Er det korrekt?”

Jan nikker tavs.

“Og ingen fastansættelse i al den tid?”

“Nej,” siger Jan. Han tøver lidt. “Af forskellige årsager ... Som regel har jeg vikarieret for nogen, der har været på barselsorlov, og de er selvfølgelig altid vendt tilbage til deres job.”

“Jeg forstår. Og her er der jo også tale om et vikariat,” siger lægen. “Frem til årsskiftet, i første omgang.”

Jan kan ikke slippe den vage antydning om, at han er en rastløs person. Han nikker hen mod sit CV.

“Børnene og forældrene har været glade for mig ... Og jeg har altid fået gode udtalelser.”

Lægen læser videre i rapporten og nikker.

“Det kan jeg se, vældig gode ... fra de tre seneste arbejdspladser. De anbefaler dig alle sammen.” Han sænker papirerne og ser på Jan. “Og de andre?”

“De andre?”

“Hvad syntes de andre institutionsledere? Var de utilfredse med dig?”

“Nej. Det var de bestemt ikke, men jeg ville ikke tage samtlige positive ...”

“Nej, jeg forstår,” afbryder lægen. “For megen ros tager sig skidt ud ... Men kan jeg ringe til dem? Nogle af de tidligere institutioner?”

Lægen virker pludselig frisk og nysgerrig og har allerede lagt hånden på telefonen.

Jan sidder stille med halvt åben mund. Det her er hovedbeklædningernes skyld, indser han – fordi han takkede nej til Högsmeds psykologiske test. Han er lige ved at ryste på hovedet, men hans nakke føles stiv.

Ikke Lossen, tænker han. *Ring bare til de andre, men ikke Lossen.*

Han bevæger endelig hovedet. Han nikker.

“Ja, det er helt fint,” siger han, “men desværre har jeg ikke nogen telefonnumre.”

“Det er ikke noget problem. De ligger på nettet.”

Högsmed kaster et sidste blik på Jans gamle arbejdsgivere og taster så en række bogstaver ind på computeren.

Navnet på en af de tidlige institutioner. Men hvilken? *Hvilken?* Jan kan ikke se det, og han vil ikke læne sig ind over skrivebordet for at finde ud af, om det er Lossen.

Hvorfor havde han også skrevet det navn på sit CV?

For ni år siden! Én eneste fejltagelse med ét eneste barn, for ni år siden ... skal det trækkes frem nu?

Han trækker vejret tungt og lader fingerspidserne hvile let mod lårene. Kun tåber begynder at flagre med hænderne, når de er under pres.

“Glimrende, her har vi et nummer,” mumler Högsmed og blinker mod computerskærmen. “Så skal jeg bare taste det ind ...”

Han løfter røret, taster cifrene på telefonen og kaster et blik på Jan.

Jan forsøger at smile, men holder vejret. Hvem ringer lægen til?

Er der mon nogen tilbage fra hans tid i Lossen – nogen, der stadig kan huske ham? Nogen, der kan huske, hvad der skete i skoven?